

traadte af Folketirken, og selv om der fra rette Vedkommende, Kirkestyrelsen, forøvrigt blev handlet i Consequents dermed — hvilket er blevet oplyst her ingenlunde at være Tilfældet — saa skulde jeg dog gjøre gjældende, at en saadan Magt til vilkaarligt at fjerne en heel stor Menighed paa henved 1000 Mennesker imod dens Villie, og uden at nogensomhelst secterist Retning foreligger hverken i Være eller i Levnet, paa ingen Maade kan tilkomme Kirkestyrelsen. Det er derfor nødvendigt, at Rigsdagen, som den Autoritet, der i det Mindste nu med Kongen deler Lovgivningsmagten med Hensyn til de folkekirkelige Anliggender, giver sit Minde hertil og udtaler sig herom, og netop hvis man fastholder den ærede Ministers Opfattelse af Folketirken som et Samfund, maa man komme til Nødvendigheden af, at Lovgivningsmagten for Samfundet skrider ind; thi er der Noget, som bør være Gjenstand for Lovgivningen i et Samfund, saa maa det nærmest og naturligt være det, hvorledes man kommer ind i, og hvorledes man kommer ud af dette Samfund. Men medens det saaledes maa staae fast, at Birkedal og hans Menighed ere indenfor Folketirken, og medens jeg saaledes troer at kunne sige, at, hvis der fra Kirkestyrelsens Side gjentagende gjøres Forsøg paa at behandle dem paa anden Maade, ville de her i Rigsdagen finde den fornødne Bistand, maa det naturligtvis ved Siden deraf indrømmes, at denne Menigheds Stilling er anomal, uregelmæssig og i høi Grad trænger til at ordnes ved Lov; men heri er min Opfattelse ganske forskjellig fra, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) gjorde gjældende, naar han meente, at der i Indbringelsen af Lovforslaget laa en Erkjendelse af, at denne Menighed var udenfor Folketirken. Nei paa ingen Maade; men der ligger deri en Erkjendelse af, at det Forhold, der har ubvilket sig ovre i Thy, uden tvivl ligere at være forudsæet i Lovgivningen, paa Grund af den vaagnende Menighedsbevidsthed — thi det er den, der har fremkaldt Lovforslaget — nu trænger til hagester, da den først har udviklet sig frit, at ordnes ved Lov. Derfor er det, at Lovforslaget er indbragt her i Folkethinget. Den Uregelmæssighed, som finder Sted med

Hensyn til den paagjældende Menigheds Retstilling, vil jeg ikke udtrykke saaledes, som den ærede Minister synes at gjøre det, nemlig at den hidrører fra manglende organisk Tilknytning til Folketirken; men jeg vil udtrykke den saaledes, at den hidrører fra manglende kongelig Udnævnelse for Præsten og manglende Indordning under det folkekirkelige Tilshyn. Det er netop disse Mangler, der maae søges afhjulpe. Lader os da nu see, hvorledes dette Forhold stiller sig med Hensyn til de enkelte kirkelige Handlinger, som der kan blive Tale om. Der er for det Første Gudstjenesten med Psalmesang og Prædiken. En saadan kan man i vor Folkekirke holde, hvor man vil — om i Skov, Lade, Kirke eller Capel gjør Intet til Sagen. I den Henseende er altsaa Menigheden stillet ganske frit, og til en saadan Gudstjeneste kan indfinde sig, hvem der vil, om han er Læg eller Lærd. Hvis altsaa de 3 Præster, som der igaar var Tale om, eller andre Præster, som maatte sætte Priis paa at tilkjendegive deres hjærlige Sind mod Birkedals Menighed, skulde faae ifinde at reise over til Ryslinge og deeltage i Gudstjenesten der, ja selv om en af dem skulde faae ifinde at fungere som Degn, og en anden at lyse Velsignelsen, saa siger jeg, at de fuldstændigt have Lov dertil, og jeg gab nok see, i Kraft af hvilken Myndighed nogen Provst eller Biskop vilde forbyde dem det; men naturligtvis forudsætter jeg, at disse Præster have iagttaget de Formaliteter, som hos alle Forrigheber spille en stor Rolle, og altsaa, forsaavidt de boe udenfor Stiftet, have forshuet sig med den fornødne Reisetillabelse. Der er dernæst Sacramenternes Forvaltning. Hvad Daaben angaaer, kan ingen Præst nægte at gjøre Ansørsel i sin Kirkebog om, at et Barn af et af hans Sognebørn er døbt af Birkedal. Det Videste, man her kan gaae fra Kirkestyrelsens Side, er at gjøre gjældende, at en saadan Daab kun skulde være en Hjemmedaab, skjøndt det rigtignok er vist, at det vilde være en besynderlig Hjemmedaab, som var forrettet af en ordineret Mand midt i en stor Menighed og med fuld Sagtagelse af Ritualet. Gjør man imidlertid gjældende, at det er Hjemmedaab, og det er vistnok ikke usandsynligt, at man kan forsøge derpaa, saa gjør dette dog ikke